

— Стига бе, нѣма ли да млъкнешъ най-сетне? Цѣлъ день крещишъ като бѣсенъ, а още не уреждашъ застраховката.

— Всичко наредихъ.

— Ще ти платятъ ли?

— Ще платятъ я. Щомъ получа паригѣ, ще купя единъ варелъ динамитъ. Щомъ свърша съ Илдъзъ, ще отида въ София и ще отворя рибарница.

— Добре де, добре де.

Най-после капитанъ Яни стихва. И той е човѣкъ, изморява се. Пиятъ до късно. На него кръчмарьтъ Стамо дава всичко. Тия дни той ще получи премия отъ застрахователното дружество. Ще има пари и за борчове, и за пьянство, и за рибарница въ София ще му останатъ. После мълчаливо се раздѣлятъ. Яни тръгва къмъ старата гара. Киро си отива къмъ казармитѣ, а Богданъ поема дългия пѣтъ къмъ Новата махала.

IV

Фабриката на Standard Oil Company of New-York, накратко SOCONY, лежи на югъ отъ града, между езерото и морето, на пѣсъчната низина край пѣтя за Созополъ. Нѣма много такива фабрики въ черноморския край, пѣкъ и въ цѣлата страна сж малко.

Оградена е цѣлата фабрика съ висока стена, около която день и нощъ сноватъ пазачитѣ. Иззадъ зида се надига сградата. Отъ единъ човѣшки бой нагоре нѣма стени, всичко е отъ стѣкло въ желѣзни рамки. Най-отпредъ е машинната зала. Тежки електромотори въртятъ трансмисионнитѣ колела на десетки машини. Предъ една преса единъ подава